

לו ויאמר ראובן אל-אביו לאמר
את-שני בני תמית אם-לא אביאנו
אלך תנה אתו על-ידי ואני
אשיבנו אליך: יח ויאמר לא-ירד בני
עמכם כי-אחיו מת והוא לבד
נשאר וקראתו אסון בדרך אשר
תלכו-בה והורדתם את-שיבת
בנין שאולה: מג והרעב כבד
בארץ: נ והי כאשר פלו לאכל
את-השבר אשר הביאו ממצרים
ויאמר אליהם אביהם שבו שברו
לנו מעט-אכל: נ ויאמר אליו יהודה
לאמר העד העד בני האיש לאמר
לא-תראו פני בלתי אחיכם אתכם:
י אם-ישך משלח את-אחינו אתנו
נרדה ונשברה לך אכל: והאם-אתך
משלח לא נרד פי-האיש אמר
אלינו לא-תראו פני בלתי אחיכם
אתכם: י ויאמר ישראל למה
הרעתם לי להניד לאיש העוד לכם
אח: י ויאמרו שאול שאל-האיש
לנו ולמולדתנו לאמר העוד אביכם
חי היש לכם אח וננד-לו על-פי

טלהן: לו ואמר ראובן
לאביו למימר ית תרין
בני תמית אם לא אביאנו
לך תב יתיה על ידי
ואנא אתיבינה לך:
לו ואמר לא יחות כרי
עמכון ארי אחוהי מת
והוא בלחודוהי אשתאר
ויערענינה מותא
באורחא די תהכון פה
ותחון ית שי בתי
בדוונא לשאול: א וכפנא
תקיף בארעא: ב והיה
כד ספיקו (שציאו)
כמיכל ית עבדא די
איתיאו ממצרים ואמר
להון אבדון תובו זכונו
כנא זעיר עבדא:
ג ואמר ליה יהודה
למימר אסתרא אסתרי
כנא נברא למימר לא
תחון אפי אלהין כד
אחוכון עמכון: ד אם
אתך משלח ית אחינא
עמנא נחות ונבין לך
עבדא: ה ואם ליתך
משלח לא נחות ארי
נברא אמר כנא לא
תחון אפי אלהין כד
אחוכון עמכון: ו ואמר
ישראל למה אבא אשתון
כי לחואה נברא האית
לכון אחא: ז ואמרו
משאל שאיל נברא כנא
ולידותנא למימר העד
לכון אבוכון קיים האית
לכון אחא וחונא ליה
עד מימר פתגמיה האלין

תרי"א חוב חובו מל. נברא קנא: וקלמט
חובן כחובת: ז

מפורנני

אוחי: (לו) את שני בני תמית. קלל עתה את שני בני שימחתי
אם לא אביאנו בעינין קללת רב לשמואל כאמרו (שבת פרק ה'
שרצים) יתא רעוא דלא לוקמו ליה בני וכן דוחה ליה: (לח) לא
כאשר